

(א) שנתה כ ושי"ג ירשי שקלים פ"ג ה"ב וספי"ו ועי' ע"ש פ"ג ה"ב, פסחים פ"ב ה"ז פי"ח ה"ח, חגיגה פ"ג ה"א וה"ג, וע"ש שבת פ"א ה"יא, (ב) מוספי פ"ב דרכימות ה"ב פסחים סה. חולין ע"ד: כריתות ד: ע"ש; (ג) ירושל' פסחים פ"ה ה"ח, (ד) [פסחים סה: כרימות ככ,] (ה) [למקן לו. עמ. עט. פסחים סה: מנחות כב. חולין פ: מ"ה ע"א;] (ו) [פסחים סה:] מו' פסחים פ"ד ה"י, (ז) שנת קכ: פסחים סה: מנחות ז, [מן מקוואות פ"ו ה"ה,] (ח) לעיל ת. פסחים סה: ט, יומא כג,; (ט) עס כ.לעיל ד,ש"ס; (ס) עירובין ק"ד, (סא) לעיל מה. לא; (סב) [לעיל ע"ג: לעיל ע"ג: (סג) ע"ש פסחים סה: ה"ג,] [למקן קדן: ירשי יומא פ"ו ה"י, (סד) חולין קכ"ג, (טו) בהרבה מקומות מצינו דנקט האי לישנא גבי זכרים, ע"י ובחי אפריס. ואולי כוונת רש"י ללישנא דמוקדשין בברין, ע"ד הם ה"ן, (טז) [למקן ע"ד (סז) ח"ב צו פ"ב ה"ט"ו.

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא נתפגל וכו' ושליל עלמו נמי לא; (ב) ד"ה מאי לאו וכו' כי אורחיהו כמילתא:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה פיגל בזבח וכו' וע"כ ש"ך נותר בשליל. להדיא קמי' בנתיבתא שפעטעין ואין חייבים עליה משום נותר והתמידי' פסק דחייבי משום נותר. ומלמתי' מברכתא המשהה דמזין בספירה ליה להרבימי' דכמה דלמך רבא אף און נמי מניגא וכו' לא שליל ושלילא משום ה"ה דחייבי משום נותר ועמא. ומוכח דלמתי' פיגל אכריימא. אבל מוס' משמעתי' ד"ה הא שליל לא פ"כ. גם אם יומא ק"ג למתי' אוצ"ק לתוס' ברייתא דמי' הא י"ל דק' ברייתא סברה כמנא ובימינא דטויין לזין חייבי משום נותר. וגם שפעת דבני מוס' דלא' לומר כגל דלמא חזיב גומרא. ולא חזיבו כגל במכריימא דטויין וע"ש:

שינויי נוסחאות

[א] והא גופיה (בי"ט), וכתיב' כלענין: [ב] ויריזן הן, אי ויריזין הן אבאי אשתמיך, אבא ויריזין ועבדון ויריא ומשתפין (בי"ד) ו: [ג] ונותר (ובי"ט בוסתין); [ד] כנפש יכפר (יש"ח, גליון); [ה] ככיר"ח ב' צמקוס קריר דם, אילתא מכפר. וכו"ה כפוקסי; וכתיבות דק"ט (ח); [ו] ל"ל תניא (גמרי"א); [ז] ל"ל ותנא (גמרי"א); [ח] הכל והקטיר המזבחה לז"ל (ש"ח); [ט] חייבת הלז"ז תבי' פ' לו ספרי' פיגל בענין נתפגל המזראה (מקדוש); [י] המזבחה לז' נתפגל מוראה במזבחה לז' נתפגל אילל, נתקן. וז"ל ומוראה לא נתפגל הזבח פיגל בזבח נתפגל הזבח ומזבחה (גמרי"א); ועי' קק' אורח ש"ח; [יא] משה; [יב] האמה (ש"ח); [יג] מוטושישין ק"ל לז"ל (ש"ח); [יד] חייבת בזה (גליון); [טו] וכו"ה בפרתי ועי' דק"ט; [טז] דאבלי ליה (בי"ח); [יז] כתיב' נקטף איש דלאו בני אכילה גניחו שהיו דנין לשורין; [יח] דאמר מ"ש נתפגל לז"ל; [יט] ל"ל נמי לא מנחה בהו דאמחשבה (ש"ח); [כ] עצמן קאמרי לז"ל (ש"ח); [כ"א] וכתיב' מאי לאו הא דפליגי רבנן אבאי פיגול נוהג בפרי' עצמן קאמרי וכו'; [כ"ב] אכילתו אלאמא בבשר פרי' (א"ר); [כ"ג] אלא בהולכת עצי' למערה דלאו עבודה היא. ודאי כהן דכתיב בהולכת אכרי' על כדחין למעוטי הלכה אחת בעי, דלא נטויה לא אלעריך, דהא אשמעינן מקבלה ואין מות כהוה (יומא כ"ג) אאיצטבי. לא נתפגלו אלא באימורין או חוץ לתקומה; כשר שאין אכילה והקטירה מצטרפין. לפסולו, דהכל ליכא שיעורא והכל ליכא שיעורא (עירובין ס"ג) פחות מכבותי כשר. משנה יתייר היא דהא מן לטיל מתי וליסקתי מתי וזית כשר אלל לרי"א אלעריך דלע"ג דפסק ר"י אלעור במחשבה שלא דרכו דגור אנו דרכו ופסק מדרשין, הכל לא גזר פחות ממת' אלו כות' קיפיה. פומילי"א. דק עכשנ' עטלל לטור הקירה שקרין פומילי"א (חולין ק"ב) שאם הישב באכילת פרי' באכילת פרי' ואלא עשה כלה. וז"ל פיגול נוהג בפנימי'. כגון אם חשב על הקטרת אימורים להקטיר למחר (לשון ק"ד):

אף אני לא אמרתי. ש"אסף אלל בנתקבל כצלי: והוא גופיה. רבי יהודה מנח ידע שנתקבל כצלי: ורזיון סן. ומקבלי לכולהו: הי"א. מהרה: **בזאורה**. ה' לאזין כמידי דגם חד לזס התמצית כדאמרין בכרימות כפ"ק (דף ד:): ר' יהודה **אומר** כזכרם. הם יליף טעמא:

אין דם מנטל דם. דמין צמינו לרבי יהודה לא צביל ולקמן מן לה צ"ב כל הזבחים שנתעבדו (דף ע"ג). **למה פוקקין אם העורה**. ערבי פסחים שלא ילאו הדמים דרך אמה ל' לנחל קרון: **והא קא הוא חיליג**. בין רגליהם לרזפה ומנן עומד על גבי כלים כו' פסול (לעיל דף טו:): **היו בגדיו מעושטשין** א. לעיל בפ"ב [י"ח]. מניח לה: **זהולכת אכרי' נכשב**. הא דקמני שבה הוא לבני אהרן כו' זהולכת אכרי' קאמר ולקמן פריך וזהולכת דס היכי אולי: **אחיצטבי**. איצטבאות גבוהין היו שם צניו אכרי' ואין חולצין דמן הרזפה הן: **במתני'** **לאכול דבר שאין דרכו לאכול**. חוץ למקומו או חוץ לזמנו: **קיפס**. מפרש בזהעור והרוטב (חולין דף ק"ג) תכלין ודקדקת הבשר השוכנת בשולי קדרה: **אלל**. גיד האזר שאו עליה ואין רחוי לאכילה: **אם ואין חייבין עליה משום פיגול**. אם היה היזב פגול שחשב על צביו או על אימוריו חוץ לזמנו ונתפגל האוכל מאלו פטור: **ועמא**. אם אכל בטומאת הגוף מאחת מאלה הזבח י: כשר: **אם המוקדשין**. כל היכא דנקיט האי לישנא מיירי בנזקות ט: **לאכול שליל** צבמיעיה: **לא פיגל**. את הזבח דלאו גופיה דזיבחה הוא: **אם המוקדשין** חב' שחב' שחשב עליו **עליון משום פיגול**. אם פיגול בזבח ואכל ממלכה לא מתייבז כרת דלאו זיבחה הוא: **גמ' פיגל בזבח**. שחטו ע"מ לאכול או להקטיר חוץ לזמנו: **נתפגל השליל** האוכל מהשליל חייב: **בשלי**. ששחט את הזבח ע"מ לאכול מן השליל כות לזמנו: **לא נתפגל הזבח**. כשכר רבי אלעור שליל גופיה דזיבחה היא דעובר ירך אמו הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא דרובא דאינשי לא אכלי ליה ושליל עלמו (א) לא נתפגל מדקמני מתני' לאכול שליל או שליל בחוץ לא פיגל: **לאכול מוראה**. לא חזי לאכילה דפירש"א צעלמא הוא הלך מתחבה דידה לא מפגלל ומיהו היכא דנתפגל העוף ע"י דבר אחר כיון דליכא אינשי דאכלי י: חייב עליו כרת: **פיגל באימורין**. שחט פרי' השגרפים ע"מ להקטיר אימוריהן חוץ לזמן: **נתפגלו פרי' ה**. והאוכל מנשרין חייב: **חישב פרי'ם**. שחט ע"מ לאכול מנשרין חוץ לזמנו: **לא נתפגלו אימורי**. להמחייבי כרת האוכל מכליות או מיותרת הכנד שלהם וכל שכן דלא נתפגלו פרי' עצמן שהרי חישב לאכול דבר שאין דרכו לאכול.

ויאמרי מטייע יגה. לר' אלעור דלמך הן מתפגל ועש"פ שאין מפגל כגון שליל ומוראה וזכר הפרי'ם: **ושוין**. ר"ש וחכמים שחלקו צפ' ב"ש (לקמן מ"ג). דרבנן אמרי פיגול נוהג בפרי'ם הנשרפים ור"ש אמר כל שאינו מעבודות הדס ומחשבת אכילת מוצח קפיד דמחשבת אכילה לאו לשון אכילה הוא ועש"ג דלמחין צפירקין דלעיל [ל"א]. חישב שחאלכהו אש למחר פיגול ה"מ דחשיב בלשון אכילה כדאוקי התם: **מאי לאו**. הא דפליגי רבנן דלמרי פיגול נוהג בהם בצבזר דפרי'ם עלמון י: קאמר דאם חישב באימורין להקטירם למחר דחשיב כי אורחיהו

כל הפסולין פרק שלישי זבחים

לה.

אין דם מבמל דם. ודס התמצית זרק ליה לשם מים כרבי אליעזר דפ' התעבדות (לקמן דף ע"ג). דאית ליה רואזין אי נמי סבר לה כרבי אליעזר דלמך * נעטרב דגס התמצית כשר: **והתניא מרו** במדתו י: הך פירכא אליצא דמ"ד אבנט מיגין גיזו לעיל צפרק שני

[דף י"א]: **פיגל בזבח נתפגל שרי"א**. כיון דליכא אינשי דאכלי ליה חייב כרת דירך אמו הוא [כ"א] כו' שאין דרכו לאכול כו' כר פי' צקוטרס וכענין זה [כ"ב] גבי מוראה דלא חזיא לאכילה דפירש"א צעלמא היא הלכך מתחבה דידה לא מיפגלל ומיהו היכא דנתפגל העוף ע"י דבר אחר כיון דליכא אינשי דאכלי חייב עליו כרת ושם דחק בזמנ' דלפילו חזיא כשאר צבזר אינה נתפגלת את העוף דמוראה אכית [כ"ג] הדשן ואין צה לא אכילת אדם ולא אכילת מוצח והיינו טעמא דחישב צברי'ס ליה נתפגלו אימורים אבל בשליל לא אפשר לומר

קך דלע"ג דצפ' כילד מערימין (תמורה דף כ"ה): **גבי שומט את החטאת ומנאל צה בן ארבעה חי מני מלא נאכל לכל אדם ובכל מקום ולעולם וא"כ הייתי יכול לומר דהיינו טעמא דלא פסלל ציה מחשבה משום דלאו גופיה דזיבחה הוא אבל ע"כ ר"א כזירא ליה גופיה דזיבחה הוא דהא דהא אכר פיגל בזבח נתפגל שליל וסבר לה כדירך ברייתא דתניא התם דאין נאכל אלל לזכרי כהונה ליוס ולינה לפנים מן הקלעים והתם נמי משני לכו הלכך לרייך לפרש טעמא כמו שפ"י צקוט' יוש דוחקים כהן לפרש [כ"ד] משום דרשינן צבורת כהני'ס דפרשת * [כ"ה] גבי נותר אצח פרט בשליל ולשילא * ועל כרחין שייך נותר בשליל כדאיתא בתמורה צפרק כילד מערימין (גס זה שם) גבי שליל צבחתא דאין נאכל אלל ליוס ולינה הליךך אס אינו ענין לנותר תנחו ענין למחשבת נותר ואין נראה פירוש זה דמנא ליה למנא הא דלמא צאיטריך לגופיה (למעוטי שליל כ"ה) מנותר ונראה דמדיון שריפס קממעט שליל ושלילא דשריפס כמיצא כקד"א: **פיגל באצ"א נתפגלה מוראה**. צפ' העור והרוטב [כ"ו] (חולין דף קכ"א). מודו כו"ע דלפטמו סקיו היינו אלל בזההוא [כ"ז] מיירי הכא דועולה [כ"ח] איירי שקודר להסיר המוראה בנזמתה דאי אפשר שלא יקח מן הושט ע"ם המוראה:**

באכילת פרי'ם ובשריהו: לא עשה ולא באז'ם.

דמחשבת אכילה לא מניהט צבו דדכר שאין דרכו לאכול הוא ומחשבת שרפה נמי לא דלמחשבת אכילת מוצח קפיד רחמנא אבל שרפה לאו לשון אכילה הוא ועש"ג דלמתי'ס צפירקין לעיל (דף ל"א). חישב שחאלכהו אש למחר [כ"ג] הני מילי קך פירש צקוטרס וכנסת דחק דלעיל מיירי צמידו דרחוי לאכילת אדם ומחשב שחאלכהו האש דהוי פיגול אבל האי לא שייך ציה לא אכילת אדם ולא אכילת מוצח:

דם הוי חציצה. בין רגליהן לרזפה דמן (לעיל טו:). עומד על או גבי רגל חזיבו פסול דבעינן לעמוד בשרת ואין זה עמידה: יבשי'ם חוצצין. לענין טיילה מן: והא קא מיתורסי מאגריהו. ממלכלנין דגס (פסחים ס"ה) מוטושישין. מודו. אלל כהן מודו כז: במדתו. שז' לארץ (פסחים ס"ח). כאן למדן שיאה כמות כהני'ס למדת קומתו, לא נגרותו ולא מוקלות (יומא כ"ג) בהולכת אכרי'ם לכבש. הו מן אלל להן, ולקמיה פריך ושאר עבודות היכ עביד (פסחים ס"ח) והקריב הבחון את הכל. גבי אכרי'ם מביד והקריב ויבכיעים יתכן כניסו הקטיר הכהן את הכל והקטיר המנחה (תמורה י"א). יושא דקדול והקריב ויבכיעים יתכן כניסו, אלמלא באכרי'ם קמחשבה קהל. ומדעי' כהוה שעת מניה עזרה היא (שורובין ק"ד) זו ורובלת אכרי'ם לכבש. דלילו הקטרה כזירא כניסו בקדול והקטיר המנחה דלא נטויה לא אלעריך, דהא אשמעינן מקבלה ואין מות כהוה (יומא כ"ג) אאיצטבי. לא נתפגלו אלא באימורין או חוץ לתקומה; כשר שאין אכילה והקטירה מצטרפין. לפסולו, דהכל ליכא שיעורא והכל ליכא שיעורא (עירובין ס"ג) פחות מכבותי כשר. משנה יתייר היא דהא מן לטיל מתי וליסקתי מתי וזית כשר אלל לרי"א אלעריך דלע"ג דפסק ר"י אלעור במחשבה שלא דרכו דגור אנו דרכו ופסק מדרשין, הכל לא גזר פחות ממת' אלו כות' קיפיה. פומילי"א. דק עכשנ' עטלל לטור הקירה שקרין פומילי"א (חולין ק"ב) שאם הישב באכילת פרי' באכילת פרי' ואלא עשה כלה. וז"ל פיגול נוהג בפנימי'. כגון אם חשב על הקטרת אימורים להקטיר למחר (לשון ק"ד):

דם הוי חציצה. בין רגליהן לרזפה דמן (לעיל טו:). עומד על הכלו או על גבי רגל חזיבו פסול דבעינן לעמוד בשרת ואין זה עמידה: יבשי'ם חוצצין. לענין טיילה מן: והא קא מיתורסי מאגריהו. ממלכלנין דגס (פסחים ס"ה) מוטושישין. מודו. אלל כהן מודו כז: במדתו. שז' לארץ (פסחים ס"ח). כאן למדן שיאה כמות כהני'ס למדת קומתו, לא נגרותו ולא מוקלות (יומא כ"ג) בהולכת אכרי'ם לכבש. הו מן אלל להן, ולקמיה פריך ושאר עבודות היכ עביד (פסחים ס"ח) והקריב הבחון את הכל. גבי אכרי'ם מביד והקריב ויבכיעים יתכן כניסו הקטיר הכהן את הכל והקטיר המנחה (תמורה י"א). יושא דקדול והקריב ויבכיעים יתכן כניסו, אלמלא באכרי'ם קמחשבה קהל. ומדעי' כהוה שעת מניה עזרה היא (שורובין ק"ד) זו ורובלת אכרי'ם לכבש. דלילו הקטרה כזירא כניסו בקדול והקטיר המנחה דלא נטויה לא אלעריך, דהא אשמעינן מקבלה ואין מות כהוה (יומא כ"ג) אאיצטבי. לא נתפגלו אלא באימורין או חוץ לתקומה; כשר שאין אכילה והקטירה מצטרפין. לפסולו, דהכל ליכא שיעורא והכל ליכא שיעורא (עירובין ס"ג) פחות מכבותי כשר. משנה יתייר היא דהא מן לטיל מתי וליסקתי מתי וזית כשר אלל לרי"א אלעריך דלע"ג דפסק ר"י אלעור במחשבה שלא דרכו דגור אנו דרכו ופסק מדרשין, הכל לא גזר פחות ממת' אלו כות' קיפיה. פומילי"א. דק עכשנ' עטלל לטור הקירה שקרין פומילי"א (חולין ק"ב) שאם הישב באכילת פרי' באכילת פרי' ואלא עשה כלה. וז"ל פיגול נוהג בפנימי'. כגון אם חשב על הקטרת אימורים להקטיר למחר (לשון ק"ד):

עין משפט‏**נר מצוה**

כו א מ"י פרק ו מהלכות מחללות אסורות הלכה ד:
בו ב מ"י פרק ז מהלכות מקוואות הל' ז סמג לאזין קול טו"ע ע"ד ס"י קול סעף טו:
בח ג מ"י פ"ח מהל' כלי המקדש הלכה ד:
ד מ"י פ"א מהלכות פסולי המוקדשין הלכה כב:
כה ה מ"י פ"ד שם הלכה ח:
כז ו מ"י שם הלכה י:
כח ז מ"י שם הלכה יא:
כ"ט ח מ"י שם הלכה יב:
ל"א ח מ"י שם הלכה יג:
ל"ב ט מ"י פ"ח שם הלכה יג:
ל"ג יב מ"י פ"ד שם הלכה יד:
ל"ד ל מ"י פ"ח שם הלכה יד:
ל"ה מ מ"י שם הלכה טג:
וע"ש צ"מ:
ל"ו ג מ"י פ"ד שם הלכה ט:

תורה אור השלם

1. רק חוק לבדתי אבל הדם כי הדם הוא הנפש ולא תאכל הנפש עם הקשר.

דבריו יב, כג ולמחשבה"ש ושי"מ צ"ל פסוק זה כי נפש הבה"ש בדם הוא ואני נתתיו לכם על הדמיון לכפר על גשתיכם כי הדם הוא בנפש יכפר.

יקרא יז, יא
2. ולבש הבדון מודו בד מוכניס בו ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש את העולה על המזבח ושמו אצל המזבח.
יקרא יז, ג
3. והקריב והקריב יקריב בקימם והקריב הבדון את הכל והקריב והמזבח עלה הוא אשה ריח ניחח ליהודה.

יקרא א, יג

מוסף רש"י

והוא גופיה מנא ידעו. רבי יהודה לא נתקבל כצלי, והא מחשבה צעלמא הוא דקאמר שאם יספק דמו, וכיון דלמתי'ו ספקין תאם היכי מתקמי כתיב שחא לא נתקבל: כהני'ם דריזין הן. וליכא למישא למאן לא קיטוהו. ליכא אחתי'א שחא לא נתקבל כצלי, כל זה שחמה שאז מתקן ומנאלת זוכך דס פסול, אף אי לא אמרי' מלמא'ת אלל ממקוס שריפס ששפסו שם דמי'ם שמתקבל ככל. ולראשון עיקר (פסחים ס"ה): כהני'ם דריזין. שחטו יחי מודה ומדרי'ם (שבת כ"ג). כקייאן חן ככל דכתיב בהן (דברים ג) ירו' משפתי'ן ליעקב (שם ק"ד). או: דכיון שגמס' העבודה צדוק'ת שלמתי'ו הלכות קודס (שורובין ק"ג). עבדון הייא ומשתפין. שמתהוין לזון ולקריב ולזרוק ממשד מעיייהו (פסחים ס"ח): והלא דם המזבחה. של פסחים הכרה מעובר'ו. וזו נשך הי'ס של אחד טלו בטל צמישטי'ו ומה מועיל ויקרה שהרי בטל: דם המזבחה. של חולין וכל קדושי'ם: באזהרה. גללו ולא כרת דמבי' (ויקרא י"ז) וי' נשך כל צבזר דמו בנפשו הוא וזי' ע"כ אוכלי יכתי, ולא י'ס המזבחה שאז' דס הנשך (פסחים ס"ח): ר' יהודה אומר בכרת. דנפקא ליה מריטי'א דכל ס' (חולין ט"ד): מודה ר' יהודה לענין כפרה. שאז' רחוי לויקה (פסחים ס"ח): דם שהנפש יוצאה בו. דס קילת, שה' דמי'ס הס כפק' דס שמיטי'ס: אין דם מבוטל דם. הלכך לא טעיל ההוא דלמחשפין וכל פורמא דמטי' מעיי'ה למנא ויקרה הוי ומחשכ'י: למה פוקקין העורה. א'ת נקב מומת העורה שדמי'ם מתמעדי'ן דלמה יחלסו צ' למחן והוי פוקקין אמו ככל ערבי פסחים, בטלמא לזירי כזי שלא י'ל כל דס הנשך וכשנולא טוס התעוררות נמלא מטי'ס תמרו וס' נשך אחד מןן בלא ויקרה נמלא חוץ מומת: והא

דמ הוי חציצה. בין רגליהן לרזפה דמן (לעיל טו:). עומד על הכלו או על גבי רגל חזיבו פסול דבעינן לעמוד בשרת ואין זה עמידה: יבשי'ם חוצצין. לענין טיילה מן: והא קא מיתורסי מאגריהו. ממלכלנין דגס (פסחים ס"ה) מוטושישין. מודו. אלל כהן מודו כז: במדתו. שז' לארץ (פסחים ס"ח). כאן למדן שיאה כמות כהני'ס למדת קומתו, לא נגרותו ולא מוקלות (יומא כ"ג) בהולכת אכרי'ם לכבש. הו מן אלל להן, ולקמיה פריך ושאר עבודות היכ עביד (פסחים ס"ח) והקריב הבחון את הכל. גבי אכרי'ם מביד והקריב ויבכיעים יתכן כניסו הקטיר הכהן את הכל והקטיר המנחה (תמורה י"א). יושא דקדול והקריב ויבכיעים יתכן כניסו, אלמלא באכרי'ם קמחשבה קהל. ומדעי' כהוה שעת מניה עזרה היא (שורובין ק"ד) זו ורובלת אכרי'ם לכבש. דלילו הקטרה כזירא כניסו בקדול והקטיר המנחה דלא נטויה לא אלעריך, דהא אשמעינן מקבלה ואין מות כהוה (יומא כ"ג) אאיצטבי. לא נתפגלו אלא באימורין או חוץ לתקומה; כשר שאין אכילה והקטירה מצטרפין. לפסולו, דהכל ליכא שיעורא והכל ליכא שיעורא (עירובין ס"ג) פחות מכבותי כשר. משנה יתייר היא דהא מן לטיל מתי וליסקתי מתי וזית כשר אלל לרי"א אלעריך דלע"ג דפסק ר"י אלעור במחשבה שלא דרכו דגור אנו דרכו ופסק מדרשין, הכל לא גזר פחות ממת' אלו כות' קיפיה. פומילי"א. דק עכשנ' עטלל לטור הקירה שקרין פומילי"א (חולין ק"ב) שאם הישב באכילת פרי' באכילת פרי' ואלא עשה כלה. וז"ל פיגול נוהג בפנימי'. כגון אם חשב על הקטרת אימורים להקטיר למחר (לשון ק"ד):

שיטה מקובצת **לאכול** בחצי יוה. עיין רש"י ר"ס פ' הקומץ כרת (מנחות ז) ד"ה אלל: **פיגל** בזבח נתפגל השליל [בשליל לא נתפגל מוראה]. **ויאמרי** דרובא דאינשי לא קא אכלי לו (מ"מ) [מנ"ח] וי' ליה מחשבה צבזר שאין דרכו לאכול כו'. פ"ה. והדין עמו שכן עיקר לפרש גבי פיגל מוראה ולא חשי' צקוטרס בנתי' דמטי'ס אס פיגל בשליל לא נתפגל הזבח משום דלאו גופיה דזבח הוא: **פיגל** באלל נתפגלה מוראה. ואי'ת הא אלל עלמו לא נתפגל והאוכלו אינו חייב כרת, וי"ל דכתי' הקוטרס דהכא איירי באלל של עוף דכירך טפי ונדבקת מוראה אבל פיגל מוראה לא נתפגל אלל ולא שחר העוף ואפילו נתחטא העוף דלמלי כתי' מוראה וזיכא אינשי דאכלי ליה כתי' גבי שליל, אבל בעילת העוף אפי' היתה המוראה רחיה לטולל לא פיגל דהא אין הו לא אכילת אדם ולא לא אכילת המוצח ונתי' הדשן אולי:

שיטה מקובצת **לאכול** בחצי יוה. עיין רש"י ר"ס פ' הקומץ כרת (מנחות ז) ד"ה אלל: **פיגל** בזבח נתפגל השליל [בשליל לא נתפגל מוראה]. **ויאמרי** דרובא דאינשי לא קא אכלי לו (מ"מ) [מנ"ח] וי' ליה מחשבה צבזר שאין דרכו לאכול כו'. פ"ה. והדין עמו שכן עיקר לפרש גבי פיגל מוראה ולא חשי' צקוטרס בנתי' דמטי'ס אס פיגל בשליל לא נתפגל הזבח משום דלאו גופיה דזבח הוא: **פיגל** באלל נתפגלה מוראה. ואי'ת הא אלל עלמו לא נתפגל והאוכלו אינו חייב כרת, וי"ל דכתי' הקוטרס דהכא איירי באלל של עוף דכירך טפי ונדבקת מוראה אבל פיגל מוראה לא נתפגל אלל ולא שחר העוף ואפילו נתחטא העוף דלמלי כתי' מוראה וזיכא אינשי דאכלי ליה כתי' גבי שליל, אבל בעילת העוף אפי' היתה המוראה רחיה לטולל לא פיגל דהא אין הו לא אכילת אדם ולא לא אכילת המוצח ונתי' הדשן אולי: